

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে গোটেই কল্পতে অলৰাউণ্ডৰ ভূমিকা পালন কৰিলা, এতিয়া ভূমিকা পূৰা হ'ল, ঘৰলৈ যাব লাগে"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ ভাগ্যৰ মহিমা কোনবোৰ শব্দৰে কৰা?

উত্তৰ: আমি হৈছো ব্ৰাহ্মণ টিকনি (আটাইতকৈ উচ্চ)। আমাক নিৰাকার ভগৱানে বহি পঢ়ুৱায়। জগতত মনুষ্যই, মনুষ্যক পঢ়ুৱায় কিন্তু আমাক স্বয়ং ভগৱানে পঢ়ুৱায় গতিকে কিমান ভাগ্যশালী হ'লো।

প্ৰশ্ন: এই ড্ৰামাত সকলোতকৈ ডাঙৰ পাজিচন (পদমৰ্যাদা) কাৰ?

উত্তৰ: নিৰাকার পিতাৰ, তেওঁ তোমালোক সকলো আত্মাৰ পিতা হয়। সকলো আত্মাই ড্ৰামাৰ সূত্ৰত বান্ধ খাই আছে। সকলোতকৈ ডাঙৰ পাজিচন হৈছে পিতাৰ।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই সুধিছে - মৰমৰ সন্তানসকল, নিজৰ ঘৰ শান্তি ধাম স্মৃতিত আছেনে? পাহৰিতো যোৱা নাই? এতিয়া ৪৪ৰ চক্ৰ পূৰ্ণ হ'ল, কেনেকৈ পূৰ্ণ হ'ল এয়াও তোমালোকে বুজি পাইছা। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তলৈকে এনেকৈ আৰু কোনেও সুধিব নোৱাৰে। মিঠা-মিঠা অতি মৰমৰ সন্তানসকলক বাবাই সোধে, এতিয়া ঘৰলৈ যাবা নহয়? ঘৰলৈ গৈ পুনৰ সুখধামলৈ আহিব লাগিব। এয়া সুখধামতো নহয়। এয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টি, দুখধাম। সেয়া হৈছে শান্তিধাম, সুখধাম। এতিয়া এই দুখৰ পৰা মুক্ত হৈ মুক্তিধামলৈ যাব লাগে। মুক্তিধাম অথবা শান্তিধাম যেন সন্মুখতে আছে। সেয়া হৈছে ঘৰ। তাৰ পিছত তোমালোক নতুন বিশ্বলৈ আহিবা, য'ত পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তিও থাকিব। এইটোতো বুজি পায় নহয় জানো – ইয়াৰে গায়ন কৰে। পিতাকো মাতে - হে পতিত-পাৱন, এই পতিত সৃষ্টিৰ পৰা আমাক লৈ যোৱা, ইয়াত বহুত দুখ। আমাক সুখলৈ লৈ যোৱা। স্মৃতিলৈ আহে। স্বৰ্গক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। শৰীৰ এৰিলে, ক'ব স্বৰ্গলৈ গ'ল। “লেফ্ট ফৰ হেভেনলি এব'ড” (সিপাৰে স্বৰ্গলৈ গ'ল)। কোনে লেফ্ট কৰিলে? আত্মাই। শৰীৰটো নাযায়। আত্মাহে যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে শান্তিধাম, সুখধামক জানা অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত জ্ঞান আছে - শান্তিধাম কি আৰু সুখধাম কি। তোমালোক সুখধামত আছিল। এতিয়া আকৌ দুখধামলৈ আহিছা। ছেকেণ্ড, মিনিট, ঘণ্টা, দিন, বছৰ পাৰ হৈ গ'ল। এতিয়া ৫ হাজাৰ বছৰৰ কেইটামান দিন বাকী আছে। পিতাই সন্তানসকলক সোঁৱৰাই থাকে। বহুত সহজ কথা, ইয়াত মুৰ্ছিত হোৱাৰ কথাই নাই। আত্মাই ৪৪ জন্ম কেনেকৈ লয়, এইটোও কোনেও নাজানে। লাখ বছৰৰ কথাতো স্মৃতিত ৰখাও কঠিন। এয়া হৈছেই ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা। বেপাৰী লোকসকলেও হিচাপৰ বহীত স্বস্তিকা আঁকে, তাক গণেশ বুলি কৈ দিয়ে। গণেশৰ চিত্ৰ হাতীৰ সূৰ দেখুৱায়। মনুষ্যই পইছা খৰচ কৰে, চিত্ৰ আদি বনায়, ইয়াক কোৱা হয় “ৰেষ্ট অৱ টাইম” (সময়ৰ অপচয়)। তোমালোকৰ কিমান শক্তি আছিল। সেয়া দিনে-প্ৰতিদিনে কম হৈ গ'ল। যেনেকৈ গাড়ীৰ পেট্ৰ'ল কম হৈ গৈ থাকে। এতিয়াতো তোমালোক বহুত কমজোৰ হৈ গ'ল। পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ আগতে ভাৰত কি আছিল, বহুত সুখ আছিল। কিমান প্ৰচুৰ ধন আছিল। এই ৰাজ্য তেওঁলোকে কেনেকৈ পালে? ৰাজযোগ শিকিছিল। ইয়াত যুদ্ধ আদিৰ কথাই নাই। ইয়াক কোৱা হয় জ্ঞানৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ। অন্য কোনো স্থূল কথা নাই। জ্ঞানৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আছে। জ্ঞান, বিজ্ঞান, স্মৃতি আৰু জ্ঞানৰ কিমান ডাঙৰ শক্তিশালী অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আছে। সমগ্ৰ বিশ্বৰ ওপৰত তোমালোকে ৰাজ্য কৰা। দেৱতাসকলক অহিংসক বুলি কোৱা হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ শিক্ষা পাই আছা। তোমালোকে জানা আমি প্ৰতি ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাছত বেহদৰ পিতাৰ পৰা এই বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। এয়া আত্মাৰ কথা। ইয়াত স্থূল যুদ্ধ আদিৰ কোনো কথা নাই। আত্মা পতিত হৈছে সেইকাৰণে আত্মাই পাৱন হ'বলৈ পিতাক মাতে। এতিয়া পিতাই কয়-মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়াতো ঘৰলৈ যাব লাগে। এইখন হৈছে জীৱ আত্মাসকলৰ জগত। সেইখন হৈছে আত্মাসকলৰ জগত। তাক জীৱ আত্মাসকলৰ জগত বুলি কোৱা নহয়। এয়া বাৰে-বাৰে স্মৃতিলৈ আনিব লাগে - আমি দুৰৈৰ দেশৰ নিবাসী। আমাৰ আত্মাসকলৰ ঘৰ হৈছে ব্ৰহ্মাণ্ড। এইটোও বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি তাত থাকোঁ, এই আকাশ তন্ত্ৰৰ সিপাৰে, য'ত সূৰ্য-চন্দ্ৰও নাথাকে। আমি তাৰ নিবাসী ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। ৪৪ৰ ভূমিকা পালন কৰোঁ। সকলোৱেতো ৪৪ জন্ম ল'ব নোৱাৰে। লাহে-লাহে ওপৰৰ পৰা নামি আহি থাকে। আমি হৈছো অলৰাউণ্ডৰ (সৰ্বতোমুখী ভূমিকা পালন কৰোঁতা)। সকলো কাম কৰাজনক অলৰাউণ্ডৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকো অলৰাউণ্ডৰ হোৱা। আদিৰ পৰা অন্তলৈকে তোমালোকৰ ভূমিকা আছে। এতিয়া এই চক্ৰৰ এণ্ড (সমাপ্তি) হয়, তথাপিও ওপৰৰ পৰা আহি থাকে। বহুত সন্তান ওপৰতে

আছে যি ওপৰৰ পৰা আহি থাকে। বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে।

পিতাই তোমালোক সন্তানাসকলক “আমিয়েই সেয়া”ৰ অৰ্থও বুজাইছে। সেই লোকসকলেতো কয় - ময়েই আত্মা তথা পৰমাত্মা। তেওঁলোকেতো ডাৰামাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ দ্যুৰেশচন (সময়সীমা) আদিৰ বিষয়ে একো নাজানে। তোমালোকক পিতাই বুজাইছে - এই শৰীৰত তোমালোক এতিয়া ব্ৰাহ্মণ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৰবাবাই তোমালোকক এডাপ্ত কৰিছে (তুলি লৈছে), পঢ়ুৱায়, এইটোতো স্মৃতিত থাকিব লাগে নহয় জানো। পিতাই আমাক পঢ়ুৱাই আছে। তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান। সকলো আত্মা এই ডাৰামাৰ সূতাত বান্ধ খাই আছে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি আৰম্ভণিতে দেৱতা আছিলো, আকৌ আমিয়েই ক্ষত্ৰিয় ধৰ্মলৈ আহিলো অৰ্থাৎ সূৰ্য বংশীৰ পৰা চন্দ্ৰ বংশীলৈ আহিলো, ইমান জন্ম ল’লো - এই সকলোবোৰ জানিব লাগে। এই জ্ঞান প্ৰথমে তোমালোকৰ একেবাৰে নাছিল। এতিয়া পিতাই বুজাইছে, এয়া বৰ্ণৰ বাজেলী। এতিয়া পুনৰ শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা, ব্ৰাহ্মণৰ পৰা আকৌ দেৱতা হ’ব। বিৰাট ৰূপ দেখুৱাই নহয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত সকলো জ্ঞান আছে - কেনেকৈ আমি তললৈ নামিলো আকৌ ব্ৰাহ্মণ কুললৈ আহিলো পুনৰ ডিটি ডিনায়ষ্টিলৈ (দেৱী ৰাজবংশলৈ) আহিলো। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা টিকনি। টিকনি হৈছে আটাইতকৈ উচ্চ। তোমালোকৰ নিচিনা উচ্চ কুলৰ বুলি আন কোনে ক’ব। ভগৱান পিতা আহি তোমালোকক পঢ়ুৱাই আছে। তোমালোক কিমান ভাগ্যশালী হোৱা। নিজৰ ভাগ্যৰ অলপ মহিমাতো কৰা। বহিৰত সকলো মনুষ্যই, মনুষ্যক পঢ়ুৱায়। এয়াতো হৈছে নিৰাকাৰ পিতা। এই পিতাই কল্পই-কল্পই এবাৰেই আহি ন’লেজ (জ্ঞান) দিয়ে। পঢ়াতো প্ৰত্যেকেই পঢ়ে নহয় জানো। বেৰিষ্টাৰি ন’লেজ পঢ়ি বেৰিষ্টাৰ হয়। সেই সকলোবোৰ মনুষ্যই মনুষ্যক পঢ়ুৱাই আহিছে। এতিয়া এয়া হৈছে ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী)। মনুষ্যকতো কেতিয়াও ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। তেওঁতো হৈছে নিৰাকাৰ। ইয়ালৈ আহি তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়ুৱায়। পঢ়া সূক্ষ্ম বতন নতুবা মূল বতনত পঢ়িব নালাগে। ইয়াতহে পঢ়িব লাগে। ইয়াত মূৰ্ছিত হোৱাৰ কোনো কথা নাই। স্কুলত জানো বিদ্যার্থীয়ে কেতিয়াবা ক’ব যে মই মূৰ্ছিত হৈ যাওঁ। মোৰ নিশ্চয় নহয়। পঢ়া পঢ়ি নিজৰ ষ্টেটাচ (মৰ্যাদা) লয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্যযুগৰ আদিত বিশ্বৰ মালিক কেনেকৈ হ’ল? নিশ্চয় পিতাৰ দ্বাৰা হ’ল। পিতাইতো সঁচা কথাই শুনাব। ভগৱানে জানো মিছা ক’ব পাৰে। বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা। এই সময়ততো হৈছে প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য। ৰজা-ৰাণী নাই। সত্যযুগত আছিল, এতিয়া কলিযুগৰ অন্তত নাই। ইয়াক কোৱা হয় পঞ্চায়তী ৰাজ্য। গীতাত লিখি দিছে - কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱ। আত্মিক পাণ্ডাতো তোমালোক হোৱা। সকলোকে আত্মিক ঘৰৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়া। সেয়া হৈছে আত্মাসকলৰ আত্মিক ঘৰ। আত্মাই জন্ম লৈ ভূমিকা পালন কৰে। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে। ঋষি-মুনি আদি কোনেও ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানে। লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। কিন্তু তাৰো কোনো পুৰা হিচাপ-নিকাচ নাই। আধা-আধাও হ’ব নোৱাৰে, পুৰা আধা সুখধাম আৰু পুৰা আধা দুখধাম। এয়া হৈছে পতিত বিকাৰী সৃষ্টি আৰু সেয়া হৈছে ৰাইচলেচ (নিৰ্বিকাৰী)।

পিতা কিমান উচ্চতকৈ উচ্চ, কিন্তু কিমান সাধাৰণ। কোনো ডাঙৰ মানুহ অফিচাৰ আদিৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিলে তেতিয়া কিমান সন্মান দিয়ে। পতিত সৃষ্টিত পতিত মনুষ্যইহে পতিতসকলক সাক্ষাৎ কৰে। পৰিগ্ৰহতো হয়েই গুপ্ত। বাহ্যিক ৰূপত একো দেখা পোৱা নাযায়। পিতাক কোৱা হয় নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ), ৱিচফুল (আনন্দৰে পৰিপূৰ্ণ)। পিতা সকলো কথাতে পূৰ্ণ সেই কাৰণে তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। প্ৰত্যেক মনুষ্যৰে পদৰ মহিমা বেলেগ বেলেগ। উপদেষ্টাক উপদেষ্টা, প্ৰাইম মিনিষ্টাৰক (প্ৰধান মন্ত্ৰীক) প্ৰাইম মিনিষ্টাৰ বুলি কোৱা হ’ব। এওঁ হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান। সকলোতকৈ উচ্চ পদমৰ্যাদা হৈছে নিৰাকাৰ পিতাৰ, যাৰ আমি সকলো সন্তান হওঁ। তাত আমি সকলো পিতাৰ সৈতে পৰমধামত থাকো। সেয়া হৈছে ঘৰ। ইয়াত সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। কোনোবাই এটা জন্মও ভূমিকা পালন কৰি উভতি যায়। পিতাই বুজায় - এয়া মনুষ্য সৃষ্টিৰ বিচিত্ৰ বৃক্ষ। এজনৰ লগত আনজন নিমিলে। আত্মাতো সকলো একে নিচিনা। বাকী শৰীৰ এটাৰ লগত আনটো নিমিলে। নাটকো দেখুওৱা হয়, য’ত দুটা একে ধৰণৰ চেহেৰা বনোৱা হয়, তেতিয়া বিবুদ্ধিত পৰি যায় যে ক’ব নোৱাৰো মোৰ পতি এইজন নে সেইজন। এয়াতো হৈছে বেহদৰ খেল। ইয়াত এজন আনজনৰ লগত নিমিলে। প্ৰত্যেকৰে চেহেৰা বেলেগ-বেলেগ। আয়ুস যদিও একে নিচিনা কিন্তু চেহেৰা এনে হ’ব নোৱাৰে। প্ৰতিটো জন্মত চেহেৰা সলনি হৈ থাকে। কিমান বিশাল বেহদৰ নাটক। গতিকে তাক জানিব লাগে নহয় জানো। গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। প্ৰত্যেকৰে ডাৰামাত যি ভূমিকা আছে, সেয়া পালন কৰিব। ডাৰামাত কোনো সলনি হ’ব নোৱাৰে। বেহদৰ ডাৰামা নহয় জানো। জন্ম লৈয়ে থাকে। সকলোৰে চেহেৰা বেলেগ-বেলেগ। কিমান ভিন্ন-ভিন্ন চেহেৰা আছে। এই গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিৰে বুজিব লাগে। কোনো কিতাপ আদি নাই। গীতাৰ ভগৱানে হাতত গীতা লৈ আহে জানো? তেওঁতো জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, কিতাপ জানো লৈ আহিছে। কিতাপতো ভক্তি মাৰ্গত ৰচনা কৰে। গতিকে এই সকলো ডাৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এটা চেকেণ্ডো আনটোৰ লগত নিমিলে। তোমালোক

সন্তানসকলকতো সকলো বুজোৱা হৈছে। চক্ৰ পুৰা হৈ পুনৰ নতুনকৈ আৰম্ভ হ'ব। এতিয়া তোমালোকে পঢ়ি আছে। পিতাকো তোমালোকে জানি গ'লা। ৰচনাকো জানি গ'লা। মূলবতনৰ পৰা ইয়ালৈ আহা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। কিমান বিশাল মঞ্চ, ইয়াৰ কোনো জোখ ল'ব নোৱাৰে। কোনেও উপস্থিত হ'ব নোৱাৰে। সাগৰ আৰু আকাশৰ কোনো অন্ত পাব নোৱাৰে সেই কাৰণে অন্তহীন বুলি কোৱা হয়। আগতে ইমান চেপ্টা কৰা নাছিল, এতিয়া চেপ্টা কৰে। বিজ্ঞানো এতিয়া আছে, পুনৰ কেতিয়া আৰম্ভ হ'ব? যেতিয়া তেওঁলোকৰ ভূমিকাৰ সময় হ'ব। এই সকলো কথা জানো শাস্ত্ৰত আছে। শুনাওঁতাজনৰ সলনি শ্ৰোতাৰ নাম দি দিলে। এয়া কলা (পবিত্ৰ) আত্মা, সেয়া বগা (পবিত্ৰ) আত্মা। কলা আত্মা এওঁৰ পৰা শুনি বগা হৈছে। জ্ঞানেৰে কিমান উচ্চ পদ পোৱা যায়।

এয়া হৈছে গীতা পাঠশালা। কোনে পঢ়ুৱায়? ভগৱানে ৰাজযোগ শিকায় অমৰপুৰীৰ কাৰণে সেইকাৰণে ইয়াক অমৰকথা বুলিও কোৱা হয়। নিশ্চয় সংগমযুগতে শুনাব। যিয়ে কল্পৰ আগতে পঢ়াছিল, তেওঁলোকেই আহি পুনৰ পঢ়িব আৰু ক্ৰমানুসৰি পদ পাব। তোমালোক ইয়ালৈ কিমান বাৰ আহিছা? অগণন বাৰ। কোনোবাই যদি সোধে এই নাটক কেতিয়া আৰম্ভ হ'ল? তোমালোকে ক'বা এয়াতো অনাদি কালৰে পৰা চলি আহিছে। গণনা কৰাৰ কথা উঠিবই নোৱাৰে, সোধাৰ খেয়ালো উদয় নহয়।

শাস্ত্ৰত সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ কাহিনী আছে, যিবোৰ পঢ়ি থাকে। ইয়াততো অনেক ভাষা আছে, সত্যযুগত অনেক ভাষা আদি নাথাকে। এক ধৰ্ম, এক ভাষা, এক ৰাজ্যৰ তোমালোকে স্থাপনা কৰি আছে। তেওঁলোকেতো শান্তি স্থাপনা কৰাৰ ৰায় দিওঁতাজনক পুৰস্কাৰ দি থাকে। শিৱবাবাই তোমালোকক গোটেই বিশ্বত শান্তি স্থাপনা কৰাৰ ৰায় দিয়ে। তেওঁক তোমালোকে কি পুৰস্কাৰ কিবা? তেওঁতো তোমালোককহে পুৰস্কাৰ দিয়ে। নলয়। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। কালিৰ কথা, যেতিয়া এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়াতো থাকিবলৈয়ে ঠাই নাই। তাততো দুই-তিনি মহলীয়া মহল সজাৰো দৰকাৰ নাই। কাঠ আদিৰ দৰকাৰ নাই। তাততো সোণ-ৰূপৰ মহল থাকে। বিজ্ঞানৰ বলত সোনকালে মহল তৈয়াৰ হৈ যায়। ইয়াততো বিজ্ঞানৰ পৰা সুখো পোৱা যায়, দুখো পোৱা যায়। ইয়াৰ দ্বাৰা গোটেই সৃষ্টি শেষ হৈ যাব, ইয়াকে কোৱা হয় “ফল আফ পম্পিয়া” (পম্পিয়াৰ পতন - মাউন্ট ভিচুবিয়াচ আল্গেয়গিৰী উদ্‌গীৰণৰ ফলত ৰোমান চহৰ পম্পিয়া ধংস হৈছিল)। মায়াৰ কিমান পাম্প। চহকীসকলৰ কাৰণেতো যেন স্বৰ্গহে সেই কাৰণে তেওঁলোকে তোমালোকৰ কথাও নুশুনে। আগতে তোমালোকেও জনা নাছিল। ইয়াততো পিতাই ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) তোমালোকক পঢ়ুৱায়। বাহিৰত অৱশ্যে সন্তানসকলে পঢ়ুৱায়। মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদিও স্মৃতিলৈ আহি থাকে। ইয়াততো পিতাই বহি বুজায়। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোক স্মৃতিৰ যাত্ৰাত পৰিপক্ব হৈ গৈ থাকিব। পিছত তোমালোকৰ একোৱে স্মৃতিলৈ নাহিব। কেৱল ঘৰ আৰু ৰাজধানী স্মৃতিলৈ আহিব। তেতিয়া এই চাকৰী আদি স্মৃতিলৈ নাহিব। মৃত্যু এনেকৈ হ'ব যেনেকৈ বহি থাকোতে হাৰ্টফেল হৈ যায়। দুখৰ কথা নাই। চিকিৎসালয় আদিতো একো নাথাকিব। পিতাক জানি ল'লা আৰু স্বৰ্গৰ মালিক হৈ গ'লা। তোমালোকৰতো অধিকাৰ আছে, সকলোৰে নাই কিয়নো স্বৰ্গততো সকলোৰে নাহিব নহয় জানো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) আত্মিক পাণ্ডা হৈ সকলোকে আত্মিক ঘৰৰ পথ দেখুৱাব লাগে। জ্ঞান আৰু যোগৰ অন্ত্ৰ-শস্ত্ৰৰে গোটেই বিশ্বত ৰাজ্য কৰিব লাগে। ডবল অহিংসক হ'ব লাগে।

(2) ৪৪ জন্মৰ আলৰাউণ্ডাৰ ভূমিকা পালন কৰাসকল এতিয়া আলৰাউণ্ডাৰ হ'ব লাগে। সকলো কাম কৰিব লাগে। বেহদৰ ভেৰাইটি (ভিন্নতাৰে পৰিপূৰ্ণ) ড্ৰামাত প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা দেখিও হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: চিনাক্তকৰণৰ শক্তিৰ দ্বাৰা পিতাক চিনি লৈ অধিকাৰী হওঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা বাপদাদাই প্ৰত্যেক সন্তানৰ বিশেষত্বক চায়, যদিও সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই, পুৰুষাৰ্থী হয় কিন্তু এনেকুৱা এটি সন্তানো নাই যাৰ কোনো বিশেষত্ব নাই। সকলোতকৈ প্ৰথম বিশেষত্ব হৈছে “কোটিৰ মাজৰ কোনোবা”ৰ তালিকাত আছে। পিতাক চিনি লৈ “মোৰ বাবা” বুলি কোৱা আৰু “অধিকাৰী হোৱা” এয়াও বুদ্ধিৰ বিশেষত্ব আছে, চিনাক্তকৰণৰ শক্তি আছে। এই শ্ৰেষ্ঠ শক্তিয়েই বিশেষ আত্মা কৰি তুলিলে।

স্লোগান: শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখা অংকন কৰাৰ কলম হৈছে শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম, সেয়েহে যিমান বিচৰা সিমান ভাগ্য গঢ়ি লোৱা।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!